

Prof. JUDr. Aleš Gerloch, CSc.
advokát
osvědčení ČAK č. 1019, IČO 66205930

Botičská 4, 128 00 Praha 2
tel., fax.: 224 915 718, tel: 224 910 181
E-mail: ak.gerloch@wo.cz, ak.gerloch@seznam.cz
ID datové schránky: g3nhm8f

ÚSTAVNÍ SOUD ČR Joštova 8, 660 83 Brno	
Došlo dne: - 5 -06- 2026	5
_____ krát Přílohy: _____	
Vyřizuje:	

Ústavní soud ČR
Joštova 8
660 83 Brno

V Praze dne 5. června 2026

Navrhovatelé:

skupina 25 senátorů Senátu Parlamentu České republiky, jejichž jménem jedná senátor Martin Krsek:

1. Přemysl Rabas
2. Adéla Sucharda Šípová
3. Jan Holásek
4. Martin Krsek
5. Jan Sobotka
6. Ondřej Štěrbá
7. Zdeněk Matušek
8. Jan Schiller
9. Věra Procházková
10. Jana Mračková Vildumetzová
11. Ondřej Feber
12. Jan Látka
13. Ivana Váňová
14. Eva Rajchmanová
15. Jaromíra Vítková

16. Michael Canov
17. Jarmila Smotlachová
18. Zbyněk Linhart
19. Tomáš Navrátil
20. František Jura
21. Jiří Vosecký
22. Ivo Trešl
23. Lena Mlejnková
24. Hana Žáková
25. Václav Láska

Právně zastoupení:

Prof. JUDr. Alešem Gerlochem, CSc., advokátem
se sídlem Botičská 4, 128 00 Praha 2

Účastník řízení:

Ministerstvo životního prostředí České republiky, se sídlem
Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

Nepředchází

Návrh skupiny senátorů na zrušení vyhlášky č. 79/2018 Sb., o způsobu a rozsahu zpracovávání návrhu a stanovování záplavových území a jejich dokumentace

alternativně

Návrh skupiny senátorů na zrušení jednotlivých ustanovení vyhlášky č. 79/2018 Sb., o způsobu a rozsahu zpracovávání návrhu a stanovování záplavových území a jejich dokumentace

příloha: • plná moc pro řízení před Ústavním soudem
další dle textu

I.

1. Skupina senátorů podává **návrh na zrušení vyhlášky č. 79/2018 Sb., o způsobu a rozsahu zpracovávání návrhu a stanovování záplavových území a jejich dokumentace**, alternativně pak **návrh na zrušení jejích jednotlivých ustanovení**, která jsou níže specifikována, a to z toho důvodu, že vyhláška byla vydána bez náležitého zákonného zmocnění v rozporu s **čl. 79 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 4 odst. 2 Listiny základních práv a svobod**, a také proto, že v rozporu s čl. 11 Listiny ve spojení s již uvedeným čl. 4 odst. 2 Listiny je touto vyhláškou omezováno vlastnické právo vlastníků dotčených vyhlášenými záplavovými územími a v jejich rámci aktivními zónami záplavových území. Současně je ve vztahu ke stejnému okruhu osob zasaženo i do jejich práva podnikat ve smyslu **čl. 26 Listiny**, a to ze stejného důvodu. Porušeno bylo i ustanovení **čl. 2 odst. 3 Ústavy**, resp. shodně formulované ustanovení čl. 2 odst. 2 Listiny, podle kterých lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon.

II.

Výchozí zákonná úprava

2. Napadaná vyhláška byla vydána na základě zákonného zmocnění obsaženého v § 66 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých předpisů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů. Celé ustanovení § 66 vodního zákona zní takto:

§ 66

(1) Záplavová území jsou administrativně určená území, která mohou být při výskytu přirozené povodně zaplavena vodou. Jejich rozsah je povinen stanovit na návrh správce vodního toku vodoprávní úřad. Vodoprávní úřad může uložit správci vodního toku povinnost zpracovat a předložit takový návrh v souladu s plány hlavních povodí a s plány oblastí povodí.

(2) V zastavěných územích, v zastavitelných plochách podle územně plánovací dokumentace, případně podle potřeby v dalších územích, vymezí vodoprávní úřad na návrh správce vodního toku aktivní zónu záplavového území podle nebezpečnosti povodňových průtoků.

(3) Způsob a rozsah zpracovávání návrhu a stanovování záplavových území a jejich dokumentace stanoví Ministerstvo životního prostředí vyhláškou.

(4) Vodoprávní úřad, který záplavové území stanovil, zabezpečí zpřístupnění dokumentace a předá jednu kopii této dokumentace Ministerstvu životního prostředí.

(5) Pokud záplavová území nejsou určena, mohou vodoprávní a stavební úřady a orgány územního plánování při své činnosti vycházet zejména z dostupných podkladů správců povodí a správců vodních toků o pravděpodobné hranici území ohroženého povodněmi.

(6) Ministerstvo životního prostředí podle podkladů správců vodních toků zajišťuje vedení dokumentace o stanovených záplavových územích na

území České republiky a zabezpečuje jejich evidenci v informačním systému veřejné správy.

(7) Záplavová území a jejich aktivní zóny se stanovují formou opatření obecné povahy.

(8) Při změnách záplavových území a jejich aktivních zón se odstavce 1 až 4 použijí přiměřeně.

3. Jak plyne z citovaného ustanovení vodního zákona, záplavová území jsou stanovována administrativně, přičemž ze zákonné definice zároveň plyne, že jsou to taková území, která mohou být zaplavena vodou při přirozené povodni. Rozsah záplavových území stanoví vodoprávní úřad na návrh správce toku, přičemž podle již zmíněného ustanovení § 66 odst. 3 vodního zákona má ministerstvo životního prostředí stanovit ve vyhlášce pravidla pro **stanovování záplavových území**.

4. Pro samotný režim záplavových území jsou dále relevantní některá další ustanovení vodního zákona, z nichž vyplývají zvláštní povinnosti, resp. omezení. Například podle § 14 odst. 1 písm. a) a c) vodního zákona se vyžadují povolení vodoprávního úřadu k některým činnostem v záplavovém území. Podle § 17 odst. 1 písm. c) vodního zákona je třeba souhlasu vodoprávního úřadu k některým dalším činnostem, mj. ke stavbám v záplavových územích. Podle § 65 odst. 3 písm. e) mohou být při nebezpečí povodně a při povodni vyklizena záplavová území. Zásadní pak je, pokud jde o důsledky vyhlášení záplavových území, **ustanovení § 67 vodního zákona**, neboť právě toto ustanovení představuje nejvýznamnější omezení ústavně zaručených základních práv. Jeho znění je podle stavu ke dni podání tohoto návrhu následující:

§ 67

Omezení v záplavových územích

(1) V aktivní zóně záplavových území se nesmí povolovat ani provádět stavby s výjimkou vodních děl, jimiž se upravuje vodní tok, převádějí povodňové průtoky, provádějí opatření na ochranu před povodněmi nebo která jinak souvisejí s vodním tokem nebo jimiž se zlepšují odtokové poměry, staveb pro jímání vod, odvádění odpadních vod a odvádění srážkových vod a dále nezbytných staveb dopravní a technické infrastruktury, zřizování konstrukcí chmelnic, jsou-li zřizovány v záplavovém území v katastrálních územích vymezených podle zákona č. 97/1996 Sb., o ochraně chmele, ve znění pozdějších předpisů, za podmínky, že současně budou provedena taková opatření, že bude minimalizován vliv na povodňové průtoky; to neplatí pro údržbu staveb a stavební úpravy, pokud nedojde ke zhoršení odtokových poměrů.

(2) V aktivní zóně je dále zakázáno

a) těžit nerosty a zeminu způsobem zhoršujícím odtok povrchových vod a provádět terénní úpravy zhoršující odtok povrchových vod,

b) skladovat odplavitelný materiál, látky a předměty,

c) zřizovat oplocení, živé ploty a jiné podobné překážky,

d) zřizovat tábory, kempy a jiná dočasná ubytovací zařízení; to neplatí pro zřizování táborů sestávajících pouze ze stanů, které byly před stanovením aktivní zóny záplavového území v tomto místě zřizovány a které lze v případě povodňového nebezpečí neprodleně odstranit.

(3) Mimo aktivní zónu v záplavovém území stanoví vodoprávní úřad podle povodňového nebezpečí nebo povodňového ohrožení opatřením obecné povahy omezující podmínky. Při změně podmínek je může stejným postupem změnit nebo zrušit. Takto postupuje i v případě, není-li aktivní zóna stanovena.

5. Další významná ustanovení vodního zákona týkající se záplavových zón jsou obsažena v § 72 zákona (povodňové prohlídky a možnost vyzvat vlastníky pozemků, staveb a zařízení v záplavovém území k odstranění předmětů a zařízení, které mohou způsobit zhoršení odtokových poměrů nebo ucpání koryta níže po toku, případně uložit takovou povinnost rozhodnutím). Zvláštní povinnosti vlastníků pozemků a staveb, které se nacházejí v záplavovém území, jsou obsaženy v § 85 vodního zákona.

6. Další povinnosti týkající se administrace záplavových území jsou obsaženy na řadě míst vodního zákona, nicméně pro tento návrh nejsou zásadní.

7. Z hlediska tohoto návrhu je zásadní ustanovení § 67 vodního zákona, které stanoví významná omezení řady činností v aktivních zónách záplavového území. Tato omezení, jak plyne ze samotného ustanovení § 67 vodního zákona, mají v převažující míře **povahu zásadního omezení vlastnického práva** vlastníků nemovitostí, které se nacházejí v aktivní zóně záplavového území. Zakazuje se zde možnost povolovat či provádět stavby, což lze považovat za nepochybný prvek *ius utendi*, resp. *ius fruendi* jakožto složek vlastnického práva (viz např. bod 86. nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/17). Samotné citované ustanovení bez dalšího za protiústavní považovat nelze, neboť se jedná o ustanovení zákona, a tedy jde ve smyslu čl. 4 odst. 2 Listiny základních práv a svobod o formálně přípustné omezení vlastnického práva či práva na podnikání. Bylo by možno zvažovat neproporcionalitu rozsahu omezení vlastnického práva vlastníků dotčených vyhlášením záplavového území a jeho aktivních zón, avšak to navrhopatelé nečiní. Že zejména ustanovení § 67 vodního zákona představuje omezení vlastnického práva vlastníků nemovitostí, které se ocitnou v aktivní zóně záplavového území, považují navrhovatelé za natolik zřejmé, že tento závěr není nutno podrobněji zdůvodňovat. Stejně tak je zřejmé, že tato omezení mohou mít povahu zásahu do práva podnikat. Jde zejména o omezení v podobě zákazu zřizovat v aktivní zóně záplavového území stavby, a to včetně staveb sloužících k výkonu podnikatelské činnosti.

8. Nedostatek mající povahu neústavnosti zákonné úpravy však shledávají navrhovatelé ve skutečnosti, že vodní zákon **nestanoví** ve svém § 66 bližší pravidla ani pro stanovení záplavových území, ani pro stanovení samotných aktivních zón záplavových území, **v důsledku čehož veškeré parametry pro stanovení záplavových území i aktivních zón záplavových území jsou ponechány na prováděcím právním předpisu, tj. vyhlášce ministerstva životního prostředí**, aniž by zákon stanovil jakákoliv materiální hlediska, která by ministerstvo muselo respektovat. V důsledku této úpravy jsou jednotlivé osoby, které jsou vlastníky nemovitostí, které se ocitnou ve vyhlášeném záplavovém území, resp. jeho aktivní

zóně (viz § 66 odst. 7 vodního zákona), omezeny na svých vlastnických právech **na základě pouhého podzákoného předpisu**, tj. způsobem, **který je neslučitelný s výhradou zákona stanovenou ústavním pořádkem pro stanovení mezí základních práv a svobod v čl. 4 odst. 2 Listiny**. Je to totiž právě až podzákoný předpis, který vymezuje rozsah osobní působnosti a teritoriální působnosti zákonných omezení věcně dopadajících na osoby, jejichž pozemky a stavby se ocitnou ve vyhlášených záplavových územích a jejich aktivních zónách. Obdobné závěry platí i pro omezení práva na podnikání ve smyslu čl. 26 Listiny. Zde navrhovatelé připomínají závěry plynoucí z nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 43/13. V tomto nálezu Ústavní soud zdůraznil vztah jednotlivých hospodářských, sociálních a kulturních práv zakotvených v hlavě IV. Listiny k ustanovení čl. 41 odst. 1 Listiny. Ze spojení těchto ustanovení s čl. 4 odst. 2 Listiny Ústavní soud vyvodil následující (bod 27. nálezu): „*Výhrada zákona podle čl. 4 odst. 2 Listiny nevylučuje, aby zákonem provedené vymezení sociálního práva, v jehož rámci se jej může jednotlivec domáhat, bylo dále upraveno podzákoným právním předpisem podle čl. 78 Ústavy nebo na základě zákonného zmocnění podle čl. 79 odst. 3 Ústavy. Tímto způsobem však nemůže dojít k zúžení nebo rozšíření jeho ze zákonné úpravy vyplývajícího obsahu.*“ Nutno dodat, že napadená vyhláška se v tomto ohledu pohybuje v podstatném rozsahu *praeter legem*, jelikož jak již bylo zmíněno a bude ještě rozebráno, samotný vodní zákon ve vztahu k záplavovým územím a jejich aktivním zónám kritéria pro určení personální a teritoriální působnosti nestanoví vůbec. Nelze sice přehlédnout, že některá ustanovení vyhlášky nelze považovat za taková, z nichž by plynulo omezení základního práva či svobody (např. § 3 či § 4 vyhlášky), nicméně to na závěru o celkové neústavnosti vyhlášky dle přesvědčení navrhovatelů nic nemění.

9. Jak již bylo uvedeno, samotná omezení vlastnického práva vlastníků nemovitostí nacházejících se v záplavových územích, resp. aktivních zónách záplavových území, jsou sice stanovena zákonem, avšak jak plyne z rekapitulace jednotlivých ustanovení vodního zákona, **zákon již nestanoví žádné konkrétní parametry** záplavových území a ani aktivních záplavových zón. V důsledku toho je jejich stanovení *via facti* ponecháno výlučně na podzákoném právním předpisu, tj. právě na napadené vyhlášce.

10. Vodní zákon záplavové území popisuje tak, že jde o území, které může být při výskytu přirozené povodně zaplaveno vodou. V zákoně však nejsou stanoveny žádné kvantitativní nebo kvalitativní parametry, tj. zejména míra (intenzita) zaplavení (resp. intenzita povodně), doba, po kterou zaplavení trvá apod. Podobně nejsou v zákoně vymezeny ani tzv. aktivní zóny záplavového území, neboť v § 66 odst. 2 vodního zákona se pouze stanoví, že aktivní zóny mají být stanoveny podle nebezpečnosti povodňových průtoků. Opět není v zákoně nijak vymezeno, jak „nebezpečný“ takový průtok má být, resp. podle jakých parametrů jej určit. V uvedené souvislosti nelze odhlédnout ani od toho, že podle formulace zákonného zmocnění obsažené v § 66 odst. 3 vodního zákona může ministerstvo stanovit vyhláškou pouze pravidla pro stanovení záplavových území, nikoliv **však pravidla pro stanovení aktivních zón těchto záplavových území**.

11. Základní problém nedostatečného zákonného vymezení je dán tím, že záplavová území jsou taková, které **mohou** být při výskytu přirozené povodně zaplavena vodou. Přírodní živly jako takové jsou samozřejmě ze zákonné regulace vyňaty v tom smyslu, že zákon je nemůže nijak ovlivnit. Zákon však může stanovit pravidla upravující postupy orgánů veřejné moci a s nimi související práva a povinnosti jednotlivců. Pokud je však východiskem právní regulace okolnost nezávislá na lidské vůli, jako je právě působení přírodních živlů, a pokud z povahy věci intenzita působení přírodních živlů nemůže být normativně regulována, je nutno stanovit základní limity této regulace v právní úpravě, a to, vzhledem k důsledkům

takové regulace, **obsahově jednoznačně ve formě primárního právního předpisu, tj. zákona.** Je tomu tak proto, že důsledky této regulace mají, jak je uvedeno shora, vliv na výkon některých ústavně zaručených práv, zde zejména práva vlastnického, jehož omezení je možné pouze při respektování výhrady zákona (čl. 4 odst. 2 Listiny). Jinak řečeno, samotné zákonné vymezení záplavových území pouze jediným znakem, tj. tak, že „*mohou být přirozeně zaplavena vodou*“, kdy důraz je kladen na zaplavení přirozené, je vymezení zcela nedostatečné, není-li současně zákonem stanoven rozsah takového zaplavení, jakož i další jeho parametry.

12. Z běžné zkušenosti je známo, že rozsah a intenzita záplav, resp. jejich dopady se liší v závislosti na přírodních vlivech. Záplavy mohou za výjimečných okolností zasáhnout značné území, mohou však být rozsahu minimálního. Zákonná regulace počítá s tím, že záplavové území je takové, které může být zaplaveno vodou. Jde tedy o stanovení určitého předpokladu, který je založen na odhadu rozsahu záplav, které jsou však závislé na působení přírodních živlů. Lze si představit naprosto katastrofální záplavy, které zasáhnou velké části území, nebo naopak záplavy svým rozsahem omezené, které nevyvolají žádné zásadní důsledky. **Problém spočívá v tom, že zákonná regulace nestanoví, jak již bylo uvedeno, žádné kvantitativní či kvalitativní parametry záplav, na které je nutno reagovat v podzákonné úpravě, resp. z nichž má podzákonná právní úprava vycházet.** Jinak řečeno, záplavová území mohou být vyhlášena pro oblasti, u nichž míra pravděpodobnosti dotčení záplavami bude mizivá, neboť se bude počítat s takovou intenzitou záplav, jejichž pravděpodobnost výskytu je velmi malá, resp. bude jen teoreticky možné, aby určité oblasti dotčeny byly (lze hovořit o principu maximální opatrnosti), nebo naopak mohou být záplavová území vyhlášena tak, že budou zasahovat jen minimální části území, a tedy reálně záplavy budou zasahovat území mnohem větší.

13. Podle mínění navrhovatelů je zcela jistě možné zvolit na široké škále variant různá řešení ohledně rozsahu záplavových území a jejich aktivních zón, **avšak základní parametry musí stanovit zákonná úprava,** nikoliv podzákonný právní předpis, a to proto, že vyhlášení záplavového území není jen administrativním úkonem bez dopadu na postavení jednotlivců, jak by snad naznačovala legální definice obsažená v § 66 odst. 1 vodního zákona, nýbrž má zásadní vliv na práva a povinnosti osob, a to zejména na výkon práv ústavně zaručených.

14. Samotná omezení plynoucí z existence záplavových zón jsou ve vodním zákoně obsažena v hlavě IX. zákona s marginální rubrikou „Ochrana před povodněmi“. Významné je proto vymezení povodně, kterým se dle § 64 odst. 1 vodního zákona rozumí „*přechodné výrazné zvýšení hladiny vodních toků nebo jiných povrchových vod, při kterém voda již zaplavuje území mimo koryto vodního toku a může způsobit škody*“. Povodní se pak rozumí i stav, kdy voda může způsobit škody tím, že z určitého území nemůže dočasně přirozeným způsobem odtékat nebo její odtok je nedostatečný, případně dochází k zaplavení území při soustředěném odtoku srážkových vod. Povodeň může být způsobena přírodními jevy, zejména táním, dešťovými srážkami nebo chodem ledů (přirozená povodeň), nebo jinými vlivy, zejména poruchou vodního díla, která může vést až k jeho havárii (protržení) nebo nouzovým řešením kritické situace na vodním díle (zvláštní povodeň).

15. Je zřejmé, že případy havárií vodních děl jsou z regulace záplavových území vyňaty, neboť záplavová území jsou stanovena pouze pro případ povodně přirozené, nikoliv pro případ tzv. zvláštních povodní.

16. Dále je zřejmé, že ani samotná povodeň není charakterizována žádnými zákonnými kvantitativními znaky, nýbrž pouze jedním znakem kvalitativním, který spočívá v tom, že voda zaplavuje území mimo koryto vodního toku a může způsobit škody. Není opět řečeno, v jakém rozsahu musí voda opustit koryto vodního toku a jaká může (má) být způsobená škoda, aby bylo možno hovořit o povodni. Věci nepomáhá ani definice tzv. povodňového rizika, které je definováno v § 64a odst. 2 vodního zákona jako kombinace pravděpodobnosti výskytu povodní a jejich možných nepříznivých účinků na lidské zdraví, životní prostředí, kulturní dědictví a hospodářskou činnost, neboť není stanoveno, jak intenzivní vliv na chráněné hodnoty má či musí povodeň mít, stejně tak není určena ani míra pravděpodobnosti výskytu povodní.

17. Podobně jako v zákoně absentuje dostatečnými hledisky určené vymezení záplavového území, absentuje i vymezení tzv. aktivní zóny záplavového území. Jediným zákonným identifikačním znakem aktivní zóny záplavového území je ve smyslu § 66 odst. 2 vodního zákona skutečnost, že určující má být nebezpečnost povodňového průtoku, ovšem míra nebezpečí nijak určena není, resp. není stanoveno, jak nebezpečí posuzovat. K tomu se připojuje již uvedená výhrada spočívající v tom, že pro vymezení aktivních zón záplavových území nedává zákon ministerstvu vůbec žádné zmocnění.

18. Navrhovatelé proto shrnují, že **zákonná úprava pouze stanoví důsledky vyhlášení záplavového území a jeho aktivních zón (§ 67 vodního zákona), nestanoví však žádná kritéria, podle kterých lze záplavová území a jejich aktivní zóny vyhlásit. Tato úprava je tak plně obsažena ve vyhlášce č. 79/2018 Sb., která je předmětem tohoto návrhu.**

III.

Podzákonná právní úprava

19. Jak již bylo uvedeno, vyhláška č. 79/2018 Sb., o způsobu a rozsahu zpracovávání návrhu a stanovování záplavových území a jejich dokumentace, (dále též jen „vyhláška“) obsahuje sama o sobě všechny klíčové parametry pro určení záplavových území a jejich aktivních zón.

20. Ustanovení § 6 vyhlášky vymezuje plochy aktivní zóny záplavového území takto:

§ 6

Zpracovávání návrhu aktivní zóny záplavového území

(1) K návrhu aktivní zóny záplavového území se využívají podklady pro zpracování návrhu záplavových území podle § 4, mapy povodňového nebezpečí a mapa povodňového ohrožení.

(2) Aktivní zóna záplavového území zahrnuje plochy

a) vlastní koryta vodního toku v šířce definované břehovými čarami,

b) všech souvisejících vodních toků, derivačních či jiných kanálů a zaústění přítoků hlavního toku v šířce určené břehovými čarami,

c) území mezi břehovými čarami a linií stavby vodního díla na ochranu před povodněmi podél vodního toku,

d) další vymezené na mapě povodňového ohrožení jako vysoké ohrožení,

e) další vymezené na mapě povodňového ohrožení jako střední ohrožení v místech, kde je současně pro povodně s dobou opakování 5, 20 nebo 100 let splněna některá z těchto podmínek:

1. hloubka vody je větší nebo rovna 1,5 m,

2. výslednice vektoru rychlosti proudění vody je větší nebo rovna 1,5 m/s, nebo

3. součin hodnoty hloubky vody a výslednice vektoru rychlosti proudění vody je větší nebo roven 0,75 m²/s, a

f) vyvýšených území vymezených na mapě povodňového ohrožení jako nízké a střední ohrožení uvnitř jednotlivých ploch vymezených podle písmen a) až e).

(3) Do aktivní zóny záplavového území nejsou zahrnovány izolované plochy vysokého a středního ohrožení a dále území za protipovodňovými zábranami, které se instalují při nebezpečí povodně nebo při povodni v rámci povodňových zabezpečovacích prací podle § 75 odst. 2 písm. g) vodního zákona.

(4) V odůvodněných případech, například pokud vodní tok protéká údolnicí a inundační území není členité, lze u drobných nebo pramenných úseků vodních toků po konzultaci s vodoprávním úřadem navrhnout aktivní zónu záplavového území jako území vymezené záplavovou čarou povodně s dobou opakování 20 let.

21. Z citovaného ustanovení je patrné, že pro určení aktivní zóny záplavového území jsou určující jednak stupně ohrožení, jednak některé parametry povodní, jako je hloubka vody nebo výslednice vektoru rychlosti proudění vody. Samotné stupně ohrožení jsou popsány v příloze vyhlášky, resp. postupem popsaným v příloze vyhlášky jsou jednotlivé stupně ohrožení přiřazovány jednotlivým situacím.

22. Vymezení aktivní zóny záplavového území je postup relativně mechanický, neboť jeho podkladem jsou jednak naměřené hodnoty vztahující se k určité lokalitě (viz zejm. § 4 odst. 1 písm. d), f) a h) vyhlášky), jednak vyhláškou určené parametry aktivní zóny záplavového území, které jsou citovány shora, a to zejména v § 6 odst. 2 písm. d) a e) vyhlášky.

23. Vymezení aktivní zóny záplavového území je tedy postupem založeným na objektivních parametrech, přičemž tyto parametry primárně kvantitativního charakteru jsou uvedeny právě ve vyhlášce. Je tudíž zřejmé, že výsledek v podobě **vymezení aktivní zóny záplavového území je na takto stanovených parametrech přímo závislý**, a tedy *eo ipso* jsou na těchto parametrech závislé i dopady omezení, která jsou s existencí záplavových území a zejména jejich aktivních zón spojována ve vodním zákoně.

24. Názornou představu o tom, jaké důsledky má regulace obsažená ve vyhlášce č. 79/2018 Sb., si lze učinit na základě zjištění, jaké dopady bude mít opatření obecné povahy, jehož vydání je aktuálně připravováno Krajským úřadem Ústeckého kraje (řízení o vydání tohoto opatření obecné povahy je vedeno pod sp. zn. KUUK/022395/2022/ZPZ/86/ZULabe). Navrhovatelé mají k dispozici informace od dotčených územních samosprávných celků, jejichž stanoviska (vyjádření) k záměru vydat příslušné opatření obecné povahy byla formulována během roku 2023 poté, kdy bylo řízení o vydání tohoto opatření obecné povahy Krajským úřadem Ústeckého kraje v roce 2022 zahájeno. Tyto podklady zachycují mj. důsledky připravované regulace (tj. zmíněného opatření obecné povahy) opírající se o aktuální vyhlášku č. 79/2018 Sb., a to ve srovnání s původní vyhláškou č. 236/2002 Sb., o způsobu a rozsahu zpracovávání návrhu a stanovování záplavových území. Tato vyhláška byla zrušena k 1. 6. 2018.

25. V první řadě jde o grafické porovnání rozsahu aktivních zón záplavového území podle zmíněné původní vyhlášky a podle vyhlášky nyní platné a účinné. Z porovnání obou map je zřejmé, jak zásadně pravidla vyhlášky č. 79/2018 Sb. zvětšila rozsah záplavových území a jejich aktivních zón (resp. umožňuje tento rozsah zvětšit). Dále pak jde o přehledy dopadů nové regulace, bude-li opatření obecné povahy vydáno, sestavené jednotlivými obcemi, a to konkrétně obcí Brzánky, Dolní Zálezly, Dobříň, Hrobce, Chodouny, Křešice, Libochovany, Litoměřice, Lovosice, Mlékojedy, Štětí, Trávníčice a Vědomice. Tyto přehledy ukazují, jak významně se rozšíří omezení plynoucí z nově vyhlášených aktivních zón záplavového území.

příloha: srovnání záplavových zón podle vyhlášky č. 236/2002 Sb. a podle vyhlášky č. 79/2018 Sb.
dotazník vyplněný obcemi Brzánky, Dolní Zálezly, Dobříň, Hrobce, Chodouny, Křešice, Libochovany, Litoměřice, Lovosice, Mlékojedy, Štětí, Trávníčice a Vědomice
stanoviska obcí Mlékojedy a Libochovany

26. Ve vztahu k jednotlivým obcím uvedeným v bodu 25., přičemž jde o obce, které se nacházejí v blízkosti řeky Labe, ukazují navrhovatelé v následující tabulce, jak významně se rozšíří záplavová území a jejich aktivní zóny (AZZU), bude-li Krajským úřadem Ústeckého kraje vydáno zmíněné opatření obecné povahy v té podobě, v jaké je aktuálně navrhováno. Za pozornost stojí zejména násobné zvětšení aktivní zóny záplavového území u obcí Lovosice, Mlékojedy, Vědomice, či Libotenice, a to zejména v poměru k velikosti celkové rozlohy území dané obce.

Tabulka dopadů ve změně aktivních zón záplavových území

obec	rozloha obce	dosavadní plocha AZZU	nová plocha AZZU	intravilán
Litoměřice	1798 ha	142 ha	467 ha	748,5 ha
Brzánky	216,21 ha	119,61 ha	147,55 ha	
Dolní Zálezly	354 ha	37 ha	59 ha	
Dobříň	602,66 ha	39,58 ha	85,16 ha	55,04 ha
Hrobce	146,81 ha	18,78 ha	23,48 ha	50,07 ha
Chodouny	1002 ha	71,46 ha	118,48 ha	52,71 ha
Křešice	1108 ha	12 ha	152 ha	173 ha
Libochovany	830 ha	40 ha	50 ha	

Lovosice	1189 ha	39 ha	112 ha	
Mlékojedy	283 ha	34 ha	283 ha	10 ha
Štětí	5390 ha	166 ha	253 ha	
Trávníky	793 ha	24 ha	28 ha	
Vědomice	546,46 ha	61,9 ha	197,53 ha	92,15 ha
Roudnice n/ Labem*	1386,70 ha	51,61 ha	65,50 ha	545,56 ha
Židovice*	356,37 ha	20,30 ha	35,18 ha	
Černěves *	456,01 ha	33,02 ha	96,64 ha	
Libotenice *	572,08 ha	51,98 ha	105,17 ha	37,52 ha
Záluží *	420,21 ha	46,44 ha	94,84 ha	
Žalhostice	233,15 ha	1,03 ha	5,73 ha	64,5 ha
Kyškovice *	345,08 ha	36,51 ha	59,59 ha	

* v případě takto označených obcí mají navrhovatelé k dispozici pouze souhrnné údaje o dopadech připraveného návrhu; samostatný dotazník uvedené obce nepředložily

27. Navrhovatelé si opatřili taktéž aktuální stanoviska od některých dotčených územních samosprávních celků, na jejichž územích mají být záplavová území a jejich aktivní zóny vyhlášeny. Příkládáno je vyjádření obce Dolní Zálezly, obce Straškov – Vodochody, obce Snědovice, města Terezín, města Litoměřice a města Roudnice nad Labem. Uvedená stanoviska demonstrují nesouhlas dotčených subjektů s vyhlášením záplavových území a jejich aktivních zón s ohledem na dopady, které takové opatření bude pro území územních samosprávních celků mít.

příloha: stanoviska obce Dolní Zálezly, Straškov – Vodochody, Snědovice, města Terezín, města Litoměřice a města Roudnice nad Labem

28. Navrhovatelé si jsou samozřejmě vědomi toho, že návrh na zrušení právního předpisu je předmětem abstraktní kontroly ústavnosti, nicméně na základě demonstrace skutečných dopadů vyhlášení záplavových území a jejich aktivních zón lze dospět k závěru, že výhrady formulované vůči zákonné úpravě a prováděcímu právnímu předpisu nejsou pouze akademické, nýbrž že obsah vyhlášky je v konečném důsledku zásadní a výlučně určující pro důsledky plynoucí z vyhlášených záplavových území a jejich aktivních zón.

IV. Neústavnost napadané vyhlášky

29. Navrhovatelé mají za to, že napadená vyhláška je jako celek neústavní z toho důvodu, že na základě postupů a hledisek v ní obsažených dochází zásadním způsobem k omezení ústavně zaručených základních práv a svobod, zejména pak práva vlastnického, jakož i práva na podnikání, neboť v územích, na nichž se vyhláší aktivní zóny, dochází vzhledem k omezením plynoucím zejm. z § 67 vodního zákona k podstatnému zásahu zejména do práva užívat vlastní majetek, resp. jej užívat k podnikání.

30. Navrhovatelé v obecné rovině nezpochybňují možnost státu určovat pravidla pro užívání majetku, případně právo na užívání majetku omezovat, je-li dán některý z legitimních důvodů a děje-li se tak způsobem proporcionálním, avšak musí se tak dít pouze zákonem, nikoliv podzákonnou právní úpravou (srov. čl. 4 odst. 2 Listiny, jakož i návazně článek 4 odst. 3 Listiny). Navrhovatelé mají za to, že výše bylo dostatečně vysvětleno, že podstatná část hmotně právních pravidel, na jejichž základě dochází v důsledku vyhlášení záplavových

území a jejich aktivních zón k omezení ústavně zaručených práv, je obsažena v podzákoném právním předpisu.

31. Prvním ústavně právním deficitem vyhlášky je skutečnost, že byla vydána bez **řádného zákonného zmocnění**, přičemž tento nedostatek má dvě hlavní komponenty.

32. V první řadě je zjevné, že **ministerstvo nebylo vůbec zmocněno k vydání vyhlášky ve vztahu k vymezení aktivních zón** záplavových území, jak na to již bylo poukázáno výše. Navrhovatelé odmítají případný protiargument, že záplavové území v sobě bez dalšího zahrnuje i aktivní zónu a že tedy zákonné zmocnění k vydání vyhlášky, jež má stanovit „*způsob a rozsah zpracovávání návrhu a stanovování záplavových území a jejich dokumentace*“, dává ministerstvu pravomoc stanovit také pravidla pro vyhlášení aktivních zón záplavového území. Vodní zákon totiž zřetelně mezi samotným záplavovým územím a jeho aktivní zónou výslovně rozlišuje, neboť uvádí tyto dvě kategorie území vedle sebe (srov. zejm. § 66 odst. 7 či odst. 8 vodního zákona). Podle § 66 odst. 2 vodního zákona se aktivní zóna vymezuje „*v zastavěných územích, v zastavitelných plochách podle územně plánovací dokumentace, případně podle potřeby v dalších územích*“. Z toho plyne, že aktivní zóna je relativně samostatná část záplavového území se zvláštním režimem odlišným od režimu „*zbyvajících částí*“ záplavových území. Stejný závěr plyne i z § 67 vodního zákona, které je nadepsáno marginální rubrikou „*Omezení v záplavových územích*“, přičemž odst. 1 a 2 se týkají výslovně a výlučně aktivních zón, a to na rozdíl od odst. 3, který se týká záplavového území mimo tyto aktivní zóny. V bodu 20. nálezu sp. zn. Pl. ÚS 13/14 Ústavní soud konstatoval: „*Pravomoc ministerstev vydávat právní předpisy k provedení zákona je přitom formálně založena čl. 79 odst. 3 Ústavy České republiky. Materiálně je však podmíněná existencí výslovného zákonného zmocnění a jeho mezemi, přičemž dle judikatury Ústavního soudu je dané ustanovení třeba vykládat restriktivně v tom smyslu, že toto zmocnění musí být konkrétní, jednoznačné a jasné [srov. náleze ze dne 21. 6. 2000 sp. zn. Pl. ÚS 3/2000 (N 93/18 SbNU 287; 231/2000 Sb.)]. Pakliže tomu tak je, Ústavní soud zkoumá, zda byl podzákoný právní předpis vydán státním orgánem k tomu oprávněným a v mezích jeho kompetence, tedy zda se při výkonu této pravomoci pohyboval v mezích a na základě zákona (secundum et intra legem), a nikoliv mimo zákon (preater legem). "Zjednodušeně řečeno jde o to, aby v případě, kdy má být podle zákona X, tento předpis nestanovil, že má být Y, ale že má být X1, X2, X3. Ze zmocňovacího ustanovení musí být zřejmá vůle zákonodárce k úpravě nad zákonný standard. Ani v takovém případě však podzákoný právní předpis nesmí zasahovat do věcí vyhrazených k regulaci toliko zákonem (tzv. výhrada zákona)".*“ Navrhovatelé mají za to, že takto formulované předpoklady (požadavky) pro podzákonou normotvorbu v popsaném smyslu dodrženy nebyly.

33. Za druhé je pak zřejmé, že zákonné zmocnění k vydání vyhlášky o stanovení záplavových území je ryze formální, neboť neobsahuje žádná věcná kritéria, na jejichž základě by měla být záplavová území určena, přičemž ani z jiných ustanovení vodního zákona nelze žádná relevantní materiální kritéria kvantitativní nebo kvalitativní povahy dovodit. Jinými slovy řečeno, záleží výlučně na rozhodnutí ministerstva, jaké parametry budou záplavová území mít. Vzhledem k tomu, že výsledkem je omezení ústavně zaručených práv, je absence těchto materiálních kritérií obsažených v zákoně v rozporu zejména s čl. 4 odst. 2 Listiny. Navrhovatelé ve shodě s doktrinárními názory považují takový postup za nepřijatelný („*Požadavek zákonného základu pro možné omezení základního práva je vyvozován z demokratického principu, jakož i z principu materiálního právního státu. Jeho důvodem je znemožnit exekutivě realizaci vlastních představ o tom, jak a jak mnoho lze omezit základní práva. Tím, že toto oprávnění bylo uděleno demokraticky legitimovanému parlamentu, má být*

zajištěno, že k omezení základních práv dojde až po demokratickém parlamentním diskursu a navíc získává omezení základního práva i následnou demokratickou zpětnou vazbu.“, srov. WAGNEROVÁ, E., ŠIMÍČEK, V., LANGÁŠEK, T., POSPÍŠIL, I. a kol. Listina základních práv a svobod. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2012, str. 128).

34. Postup podle čl. 79 odst. 3 Ústavy vyžaduje v souladu s ustálenou judikaturou Ústavního soudu vymezení základních znaků podzákonné právní úpravy přímo v zákoně jako primárním právním předpisu, protože jen tak lze hovořit o tom, že podzákonný právní předpis je vydán „na základě a v mezích zákona“ (viz výše citace z nálezu sp. zn. Pl. ÚS 13/14). Pojmové znaky právní úpravy tak nemohou být formulovány až v podzákonném právním předpisu (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/95). Současně se jedná, jak již bylo opakovaně zmíněno, o omezení základních práv, k němuž dojde v důsledku vyhlášených záplavových území a zejména jejich aktivních zón (práva vlastnického, práva na podnikání), k čemuž však může (musí) dojít výlučně zákonem (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 1/96: „V případě, že zákaz něco činit je současně formou zásahu do základních práv a svobod, je ho možné stanovit ve smyslu ustanovení čl. 4 odst. 2 jen zákonem a za podmínek, které Listina základních práv a svobod stanoví.“) Výčet samotných nepřípustných nebo podmíněných aktivit je sice vymezen zákonem a v tomto ohledu je ústavní kautela dodržena, avšak podmínky, za nichž se má toto omezení aktivovat, jakož i okruh osob, na které dopadne, jsou obsaženy výlučně v podzákonném právním předpisu, což je podle mínění navrhovatelů již neústavní. Odkázat lze například na závěry nálezu sp. zn. Pl. ÚS 46/97, který se týkal podmínek pro poskytnutí určitého peněžitého příspěvku. Podstatná podmínka věku stanovená pro příjemce takového příspěvku byla v onom případě stanovena v prováděcím právním předpisu, čímž se významně a mimo zákonné zmocnění zúžil rozsah personální působnosti zákonné úpravy. V aktuálním případě se naopak rozsah personální působnosti omezení a zákazů plynoucích z vodního zákona rozšiřuje, resp. tyto zákazy a omezení jsou vztaženy na osoby, jejichž postavení není na úrovni zákona ani náznakem definováno s ohledem na absenci jakýchkoliv v zákoně stanovených kvantitativních či kvalitativních znaků záplavových území či aktivních zón záplavových území.

35. Podle názoru navrhovatelů tudíž nelze opomenout, že zákon obsahující zákonné zmocnění musí zároveň podle čl. 79 odst. 3 Listiny stanovit limity zákonného zmocnění (viz např. bod 87. nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/14). Navrhovatelé mají za to, že **zákon žádné limity nestanoví**, a proto má ministerstvo zcela neomezený prostor pro uvážení při výběru kritérií, podle kterých mají být jak záplavová území, tak jejich aktivní zóny vymezovány. Striktně vzato tak ministerstvu nic nebrání v tom, aby kritéria pro určení záplavových území a jejich aktivních zón byla vymezena vyhláškou prakticky libovolně, případně zcela excesivně. Dokladem takového postupu je změna, ke které došlo právě v důsledku přijetí vyhlášky č. 79/2018 Sb. ve srovnání s dříve platnou vyhláškou č. 236/2002 Sb., o způsobu a rozsahu zpracovávání návrhu a stanovování záplavových území. Jak plyne ze shora předaných podkladů shrnujících dopady záměru vyhlásit záplavová území a jejich aktivní zóny v Ústeckém kraji, dotčené území se významně rozšířilo, ačkoliv zákonné zmocnění pro vydání původní i současné vyhlášky je totožné. **Z toho zřetelně plyne, že rozsah omezení plynoucích ze zákonné úpravy ve vztahu k aktivním zónám je závislý výlučně na rozhodnutí ministerstva a obsahu vyhlášky. Je tomu tak právě proto, že ministerstvo není vázáno žádnými materiálními kritérii, která by plynula přímo ze zákona.**

36. Navrhovatelé mají za to, že pokud je důvodem pro podání návrhu na zrušení podzákonného právního předpisu skutečnost, že podzákonný právní předpis je vydán na

základě nedostatečného zákonného zmocnění, resp. *praeter legem*, je z povahy věci vyloučeno analyzovat věcnou neústavnost jednotlivých kritérií obsažených v napadené vyhlášce. Byla-li by totožná úprava obsažena v zákoně, bylo by možno podrobit ji testu proporcionality z toho hlediska, zda stanovená kritéria jsou potřebná a vhodná k dosažení sledovaného cíle a zda jsou omezení z takové úpravy plynoucí proporcionální v užším slova smyslu. V zásadě by stejnému testu mohla být podrobena i napadená právní úprava obsažená ve vyhlášce, avšak navrhovatelé jsou přesvědčeni, že taková argumentace by byla s ohledem na uvedené důvody nepřipadná, neboť obsah napadené vyhlášky **nerespektuje prioritní podmínku výhrady zákona**.

37. Navrhovatelé nicméně současně konstatují, že ministerstvem zvolená kritéria jsou arbitrární. Není nikde vysvětleno a zdůvodněno, proč má být relevantní právě hloubka vody větší než 1,5 metru, případně jaký vliv má vektor rychlosti proudění vody o určitých parametrech, tj. proč jsou zvoleny právě takové a ne jiné faktory. Jinak řečeno, není nijak vysvětleno, z jakého důvodu je voda při hloubce menší než 1,5 metru méně nebezpečná než voda jen o málo hlubší a *vice versa*, případně proč byl zvolen vektor rychlosti proudění vody právě 1,5m/s atd. Podobně není vysvětleno, proč se za relevantní základ považuje tzv. stoletá voda, která je klíčová pro určení záplavové čáry s dobou opakování povodně 100 let. Vzata do důsledku, proto, že statisticky je jednou za sto let určité území zasaženo povodní, jsou v takto určeném území podstatně omezeny mnohé činnosti, které by zde jinak mohly být realizovány. Lze se ptát, proč není jako relevantní zvoleno kritérium např. tzv. padesátileté vody, pětisetleté vody apod. Z uvedeného současně vyplývá, že změna některého z relevantních parametrů by měla vliv na míru „nebezpečnosti“ vody, neboť by došlo k rozšíření nebo naopak zmenšení záplavových území, resp. jejich aktivních zón. **Navrhovatelé jsou přesvědčeni, že stanovení těchto parametrů mělo být obsaženo v zákoně, který by mohl být podroben demokratické diskusi v zákonodárném sboru.** Situaci lze přirovnat k úpravě obsažené ve stavebním zákonu, který obsahuje řadu kvantitativních parametrů jednotlivých druhů staveb, které, jsou-li splněny, vedou ke zvýšeným povinnostem stavebníků (nutnost opatřit si povolení namísto možnosti realizovat stavební záměr bez jakékoliv ingerence stavebního úřadu apod.). Navrhovatelé nepochybují o tom, že pokud by taková úprava v zásadě technických parametrů staveb (např. zastavěná plocha, počet podlaží stavby apod.) dnes obsažená ve stavebním zákoně byla ponechána podzákonnému právnímu předpisu, jednalo by se o úpravu *prima facie* ústavně nekonformní. Právě v této souvislosti je zřetelné porušení **čl. 2 odst. 3 Ústavy** (resp. čl. 2 odst. 2 Listiny), neboť opatření obecné povahy stanovící záplavová území a jejich aktivní zóny je vydáno na základě zákona pouze formálně. **Materiálně je totiž vydáno podle podzákonného právního předpisu.** Nelze pochybovat o tom, že vydávání opatření obecné povahy je výkonem státní moci, avšak neděje se tak v tomto případě **způsobem stanoveným zákonem**, nýbrž způsobem stanoveným vyhláškou ministerstva životního prostředí.

38. Ústavně právní deficit napadené vyhlášky prohlubuje rozsah omezení vlastnického práva, případně dalších ústavně zaručených práv, kterážto omezení plynou z vodního zákona. Výše byla zmíněna ta ustanovení vodního zákona, která na straně jedné podmiňují některé činnosti a záměry souhlasem nebo povolením vodoprávního úřadu (viz zejména § 15 a § 17 odst. 1 písm. c) vodního zákona), na straně druhé pak některé činnosti zcela vylučují (viz § 67 vodního zákona). Navrhovatelé mají za to, že takové rozlišení obsažené v zákoně se stává zcela arbitrárním vzhledem k tomu, že rozhraničení mezi jednotlivými kategoriemi omezení či zpřísnujících podmínek pro určité činnosti **je závislé výlučně na podzákonném právním předpisu**, tj. právě na napadené vyhlášce. Podle mínění navrhovatelů dochází kombinací těchto faktorů k nepřipustnému rozlišování (diskriminaci) mezi jednotlivými skupinami

dotčených osob, jež je v rozporu s čl. 4 odst. 3 Listiny, neboť se **neděje na základě zákonných omezení základních práv a svobod, nýbrž na základě omezení základních práv a svobod plynoucích z podzákonného právního předpisu.**

V.

Rozsah ústavního přezkumu

39. Navrhovatelé si jsou vědomi toho, že vyhláška obsahuje z ústavně právního hlediska ustanovení, která sama o sobě za neústavní považovat nelze. Jedná se zejména o procedurální ustanovení (např. již zmíněné ustanovení § 3 nebo § 4 vyhlášky apod.), případně ustanovení, z nichž jako takových neplynou žádná zvláštní omezení Listinou chráněných práv a svobod (např. pravidla pro zpracování map dle § 5). **Za ustanovení postrádající ústavní základ považují navrhovatelé ta ustanovení, která stanoví kvantitativní kritéria, podle nichž se záplavová území a jejich aktivní zóny vyhláší. Jedná se o § 2 písm. b) a c) vyhlášky, § 5 odst. 1 vyhlášky, § 6 odst. 2, 3 a 4 vyhlášky, jakož i přílohu č. 1 vyhlášky.**

40. Navrhovatelé jsou však přesvědčeni, že vyhláška by měla být zrušena jako celek, tj. i v těch ustanoveních, která sama znaky protiústavnosti v materiálním smyslu nevykazují. Je tomu tak jednak proto, že podle názoru navrhovatelů celá vyhláška postrádá zákonný základ, a tedy je protiústavní pro nedostatek zákonného zmocnění, jednak proto, že zrušení oněch konkrétně určených ustanovení by znemožnilo aplikaci vyhlášky v každém případě. Je-li tedy hlavní důvod neústavnosti v tom, že vyhláška postrádá zákonný podklad, nelze tento deficit odstranit zrušením těch ustanovení, v nichž se absence zákonného podkladu projevuje přímo. **Změny je možno dosáhnout jedině změnou zákonné úpravy, která vymezí základní parametry obsahu podzákonného právního předpisu.**

41. Stěžovatelé jsou si vědomi toho, a bylo to již dříve naznačeno, že podkladovým argumentem tohoto návrhu je jejich přesvědčení o tom, že zákonné zmocnění pro vydání napadené vyhlášky je z ústavního hlediska nedostatečné, resp. že jsou nedostatečně zákonem stanoveny meze, ve kterých by se měla podzákonná právní úprava pohybovat, resp. že tyto meze ve skutečnosti stanoveny nejsou vůbec. Mají však za to, že tento nedostatek nelze odstranit potenciálním zrušením zákonného zmocňovacího ustanovení, protože důvodem jeho ústavního deficitu není to, co je v ustanovení stanoveno, nýbrž to, co v něm absentuje, resp. je vymezeno velmi vágně. Z povahy věci tak nelze nápravy dosáhnout derogačním zásahem Ústavního soudu ve vztahu k zákonné úpravě, nýbrž pouze jejím doplněním v legislativním procesu. Pokud Ústavní soud návrhu na zrušení vyhlášky ze shora uvedených důvodů vyhoví, dá tím zákonodárci najevo, že zákonné zmocnění pro její vydání, resp. materiální meze pro stanovení záplavových území a jejich aktivních zón, byly nedostatečné, a tedy bude muset být zákon o potřebná kritéria vytvářející dostatečný podklad pro navazující podzákonnou normotvorbu doplněn cestou své novelizace.

VI.

42. Navrhovatelé s ohledem na uvedené argumenty navrhují, aby Ústavní soud rozhodl nálezem takto:

„Vyhláška č. 79/2018 Sb., o způsobu a rozsahu zpracovávání návrhu a stanovování záplavových území a jejich dokumentace, se ruší dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů a mezinárodních smluv.“

43. Alternativně pro případ, že by Ústavní soud neshledal opodstatněnými argumenty ve prospěch neústavnosti celé vyhlášky, navrhovatelé navrhnou, aby Ústavní soud zrušil ta ustanovení vyhlášky, jejichž aplikace v návazně vydávaných opatřeních obecné povahy se přímo projevuje omezením ústavně zaručeného vlastnického práva a práva podnikat, resp. je porušením zásady enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, a rozhodl z těchto důvodů takto:

„Ustanovení § 2 písm. b) a c), § 5 odst. 1, § 6 odst. 2, 3 a 4 a příloha č. 1 vyhlášky č. 79/2018 Sb., o způsobu a rozsahu zpracovávání návrhu a stanovování záplavových území a jejich dokumentace, se ruší dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů a mezinárodních smluv.“

Prof. JUDr. Aleš Gerloch, CSc., advokát
v plné moci navrhovatelů